

Çocuğun hayata, dünyaya ve insanlara karşı bakışı yetişkinlerden farklıdır. Bu konudaki duygu, düşünce ve inançları gerçeğin izlenimlerinden yoksun olduğu için daha çok “hayal” ve “oyun” bağlamında gerçekleşir. Piaget çalışmalarının büyük bir kısmını, çocuğun zihinsel gelişimine ayırmış ve bunun sonucunda çocuğun dünyasının dil, düşünce, mantık, duygu ve algı olarak yetişkinlerden nasıl ve ne kadar farklı olduğunu göstermeye adanmıştır. *Çocuğun Dünya Tasavvuru* adlı eserinde, rüya, isim, düşünce, hayat, güneş, ay, hava durumu, suyun, ağaçların, dağların ve yeryüzünün kaynağı gibi konularda çocuğun sahip olduğu tasavvurun, algı ve düşünme biçiminin yetişkinlerden nasıl farklılaştığını göstermeye ve böylelikle bir bakıma “çocukluğun mantığını” sergilemeye çalışır.¹⁴ Büyüklerin ay, güneş, su, hava, vb. kavramları ile çocukların ay, güneş, su, hava vb. kavramları yalnız ses olarak aynıdır, gerçekte bu kavramlara yükledikleri anlam ve içerik tümüyle farklıdır. Bu farklılık, hemen her konuda kendini göstermektedir. Bu durumda çocuk edebiyatçısı öncelikle çocuğun dilini ve mantığını anlaması gereken bir kişi olarak ortaya çıkar. Gerek çocuğun dünyasını anlarken, gerekse anladığı bu dünyayı “ifade ederken”, bu “yabancı dil”in çevirisini de yapar, tıpkı Gadamer’in hermeneutik etkinliğe ilişkin söylediği şu nitelirmede olduğu gibi: “Hermeneutik etkinliği daima bir başka ‘dünya’ya ait anlam bağlamını o an içinde yaşanan dünyaya aktarma/ çevirme etkinliği olmuştur.”¹⁵ Hermeneutik, hep bir “gizliliği”, Schleiermacher’in ifadesiyle bir “gizli niyeti” varsayar.¹⁶ Chladenius, yorumun bir “kapalılık durumunda” ortaya çıktığından hareketle “bir metni tam olarak anlayamadığımızda, yoruma ihtiyaç duyarız” der.¹⁷ Şu halde, çocuk edebiyatçısının hermeneutik işlevi, çocuğun dünyasındaki kapalılığı açmak, gizliliği ifşa etmek ve yabancılığı aşına kılmaktır. Ama bunu yaparken, çocukluğun mantığını yetişkin mantığına çevirmemeye de özen göstermelidir. Çocuk edebiyatçısının görevi, çocukluğun dilini ve mantığını, yine çocuğun ve çocukluğun dili ve mantığı ile ifade etmektir. Burada esas olan çocukluğun korunması ve yetişkinlerin diline ve mantığına çevrilerek yozlaştırılmamasıdır.



Çocuğu anlamının ne olduğuna ve onu nasıl anlayabileceğimize geçmeden önce burada şöyle bir soru sormak kaçınılmaz görünüyor: Çocuk dediğimiz kişi kimdir? Çocukluk dediğimiz şey nasıldır? Onlar bir birlik içinde mi, yoksa bir farklılık, çeşitlilik ve çokluk içinde mi ortaya çıkarlar? Sanat eseri genel olana değil, tekil olana yönelir. Sözelimi insanlığı değil, Ahmet’i ve Mehmet’i konu edinir. Dilthey, bu tekilleşmeyi insani dünyanın bir özelliği, sanatı da bu özelliğin açığa çıktığı bir ifade biçimi olarak görür. Ona göre, “tekilleşmiş ruhsal yaşam, sanatçının canlılık ve yaratma